

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **N. W.**,
skazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2021 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazaną.**

UZASADNIENIE

N. W. wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...), została uznana za winną tego, że w okresie od listopada 2018 roku daty bliżej nieustalonej do 2 grudnia 2018 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną nieletnią znęcała się fizycznie i psychicznie nad osobą nieporadną ze względu na wiek i stan psychiczny 15-letnią R. Ż., poprzez bicie rękami po całym ciele, w tym pięściami po twarzy, znieważanie słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócanie spoczynku nocnego zaś w dniu 2 grudnia 2018 roku działając wspólnie i w porozumieniu z czterema osobami nieletnimi, w tym nieletnią wskazaną powyżej, znęcała się psychicznie i fizycznie nad pokrzywdzoną, poprzez bicie dłonią po twarzy, oblewanie moczem, zmuszanie do picia

moczu, wepchnięcie zużytego tamponu do ust i zmuszanie do jego połknięcia, uderzanie zabrudzoną szczotką po głowie, oblewanie zimną wodą po ciele oraz wspólnie i w porozumieniu z jedną z ww. nieletnich przemocą polegającą na przytrzymywaniu rękami R. Ż. zmierzała bezpośrednio do doprowadzenia R. Ż. do obcowania płciowego, poprzez próbę kilkukrotnego włożenia kija od szczotki w odbyt, co jednak nie nastąpiło wobec oporu pokrzywdzonej,

tj. o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. – wymierzono jej karę 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 41a § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonej środek kamy w postaci zakazu zbliżania na odległość bliższą niż 100 metrów do pokrzywdzonej R.Ż. na okres 5 lat.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść N. W., w części dotyczącej orzeczenia o karze, wniósł prokurator, który – podnosząc zarzut jej rażącej niewspółmierności – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonej kary 4 lat pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony również przez obrońcę oskarżonej, który we wniesionej apelacji sformułował zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia, a także zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 366 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 11 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca N. W., podnosząc zarzuty rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia:

I. art. 457 § 3 k.p.k., albowiem uzasadnienie sądu odwoławczego zostało sporządzone na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru w trybie art. 99a § 1 k.p.k. wbrew konstytucyjnymi i konwencyjnym zasadom procesu karnego wyrażonym w treści art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust 1-3 Europejskiej Konwencji Praw

Człowieka, co stanowi naruszenie prawa strony postępowania karnego do rzetelnego procesu, gdyż uzasadnienie sądu, przedstawiając tok rozumowania poprzedzający wydanie orzeczenia, umożliwić ma stronom, w tym oskarżonej N. W., jego kontrolę i szczegółowo wyjaśnić tok rozumowania Sądu powołanego do rozstrzygnięcia sprawy, zaś przedmiotowy wyrok zaskarżany kasacją niniejszą wraz z uzasadnieniem, które stanowi jego integralną część, sporządzony został w sposób niezrozumiały, niepełny a nadto nieprzekonywujący, co stanowi podstawę do uznania, że sprawa w drugiej instancji została rozpoznana niewnikliwie oraz z brakiem należytej staranności wymaganej od Sądu drugiej instancji, podczas gdy przedmiotowy, prawomocny wyrok sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11.03.2020 r. (sygn. II AKa (...)) został pozbawiony waloru zupełności, ponieważ poczynione w treści jego uzasadnienia twierdzenia na urzędowym formularzu nie spełniają waloru rzetelnego omówienia zarówno podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, jak i uzasadnienie to nie zawiera oceny rzetelności i prawidłowości przeprowadzonego w toku procesu postępowania dowodowego, w czego konsekwencji oskarżona N. W. pozbawiona została możliwości uczestnictwa w postępowaniu karnym opartym na konstytucyjnej i konwencyjnej zasadzie prawa do rzetelnego procesu, których źródłem jest art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1-3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, gdyż nie zachodzą wątpliwości w kwestii okoliczności, że uzasadnianie orzeczeń jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego procesu sądowego, którego oskarżona N. W. została pozbawiona, zaś w szczególności w sytuacji, gdy wyrok wydany został z rażącym naruszeniem prawa, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia;

II. art. 7 k.p.k. poprzez zaabsorbowanie przez Sąd drugiej instancji naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego apelacją obrońcy oskarżonej wyroku Sądu pierwszej instancji poprzez uznanie przez Sąd Apelacyjny w (...), że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy w pierwszej instancji przed Sądem Okręgowym w K., albowiem sąd odwoławczy – Sąd Apelacyjny w (...), absorbując ustalenia Sądu Okręgowego w K., dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem wskazań wiedzy, nieuwzględnieniu zasady prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, co znalazło wyraz w uznaniu przez sąd odwoławczy:

1. zeznań pokrzywdzonej R. Ź. (k. 80) za wiarygodne pomimo treści opinii psychologicznej mgr M. D. (k. 405), z której wynika, że wskutek wydarzeń zaistniałych w

dniu 2.12.2018 r. pokrzywdzona obciążona była dużym ładunkiem emocjonalnym, stanowiącym w rozumieniu psychologicznym traumę psychiczną, w konsekwencji czego stan ten może znosić zdolność do dokładnego rejestrowania i zapamiętywania sekwencji zdarzeń, w tym różnorodnych szczegółów zajścia, podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie uznania zeznań pokrzywdzonej R. Ż. (k. 80) za wiarygodne w świetle opinii psychologicznej mgr M. D. (k.405), co do faktu dopuszczenia się przez oskarżoną N. W. w dniu 2.12.2018 r.:

- uderzenia pokrzywdzonej R. Ż. w twarz,
- trzymania pokrzywdzonej za rękę celem umożliwienia włożenia kija do odbytu przez O. S.,

- oblewania R. Ż. zimną wodą,

2. zeznań pokrzywdzonej (k.80) za wiarygodne w zakresie uznania oskarżonej N. W. za winną dopuszczania się przez oskarżoną oblewania moczem pokrzywdzonej pomimo wyraźnego stwierdzenia pokrzywdzonej R. Ż. w treści zeznań (k.80), iż to O. S. dopuściła się oblewania moczem, nie wskazując jednocześnie oskarżonej N. W. jako sprawcy tegoż czynu, podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie uznania sprawstwa oskarżonej co do oblewania moczem pokrzywdzonej, gdyż pokrzywdzona w treści swoich zeznań (k.80) wyraźnie stwierdziła, że to O. S. oblała pokrzywdzoną moczem, nie wspominając chociażby pośrednio o udziale oskarżonej w tymże czynie;

3. zeznań pokrzywdzonej R. Ż. (k.80) za wiarygodne w zakresie uznania oskarżonej za winną dopuszczania się przez oskarżoną N. W. zmuszania do picia moczu przez

pokrzywdzoną R. Ż. w dniu 2.12.2018 r., podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie uznania sprawstwa oskarżonej N. W. co do zmuszania do picia moczu pokrzywdzonej, gdyż pokrzywdzona w treści swoich zeznań (k.80) wyraźnie stwierdziła, że to O. S. zmuszała pokrzywdzoną do picia moczu, nie wspominając chociażby pośrednio o udziale oskarżonej w tymże czynie;

4. zeznań pokrzywdzonej R. Ż. (k.80) za wiarygodne w zakresie uznania oskarżonej za winną dopuszczania się przez oskarżoną N. W. wepchnięcia zużytego tamponu do ust pokrzywdzonej, podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie uznania sprawstwa N. W. co do wepchnięcia zużytego tamponu do ust pokrzywdzonej, gdyż pokrzywdzona w treści swoich zeznań (k.80) wyraźnie stwierdziła, że to O. S. wepchnęła jej zużyty tampon do ust, nie wspominając chociażby pośrednio o udziale oskarżonej w tymże czynie;

5. zeznań pokrzywdzonej R. Ż. (k.80) za wiarygodne w zakresie uznania oskarżonej za winną dopuszczania się przez oskarżoną N. W. zmuszenia połknięcia zużytego tamponu przez pokrzywdzoną, podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie uznania sprawstwa oskarżonej N. W. do wepchnięcia zużytego tamponu do ust pokrzywdzonej R. Ż., gdyż pokrzywdzona w treści swoich zeznań (k.80) wyraźnie stwierdziła, że to O. S. zmuszała pokrzywdzoną do

połknięcia zużytego tamponu, nie wspominając chociażby pośrednio o udziale oskarżonej w tymże czynie;

6. zeznań świadków pedagoga J. D. (k. 73-74, k. 302-305, k.606-609), wychowawcy M. P. (k. 6-8, k. 597-599), psychologa D. R. (k. 14-15, k. 599-602), pedagoga A. M. (k. 2-3, k. 594-596), pedagoga G. K. (k. 68-69, k. 601 -602), nauczyciela I. P. (k. 310-311, k. 602-604) za wiarygodne w zakresie co do dopuszczenia się przez oskarżoną uderzenia w twarz R. Ż., trzymania za rękę celem umożliwienia włożenia kija do odbytu pokrzywdzonej, oblewania jej zimną wodą i moczem pokrzywdzonej, zmuszania do picia swojego moczu, wepchnięcia zużytego tamponu do jej ust oraz zmuszania do połknięcia zużytego tamponu przez pokrzywdzoną, podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie uznania sprawstwa oskarżonej N. W. co do uderzenia w twarz Pokrzywdzonej R. Ż., trzymania za rękę celem umożliwienia włożenia kija do odbytu pokrzywdzonej R. Ż., oblewania zimną wodą pokrzywdzonej R. Ż., oblewania moczem pokrzywdzonej R. Ż., zmuszania do picia moczu Pokrzywdzonej R. Ż., wepchnięcia zużytego tamponu do ust Pokrzywdzonej R. Ż. oraz zmuszania do połknięcia zużytego tamponu przez R. Ż., gdyż w treści zeznań świadków pedagog J. D. (k. 73-74, k. 302-305, k.606-609), wychowawcy M. P. (k. 6-8, k. 597-599), psycholog D. R. (k. 14-15, k. 599-602), pedagog A. M. (k. 2-3, k. 594-596), pedagog G. K. (k. 68-69, k. 601-602), nauczyciel I. P. (k. 310-311, k. 602-604) zachodzą poważne sprzeczności, jak również z uwagi na treść dowodu z oględzin zapisu monitoringu z MOW z dnia 2.12.2018 r. (k. 351-379), wskazującego na czasokres przebywania oskarżonej w łazience a nadto w treści zeznań świadków brak jest zupełnej i klarownej konkretyzacji okoliczności popełnienia przez oskarżoną N. W. zarzuconych jej czynów przestępnych;

7. zeznań świadka A. B. (k. 58-61) za niewiarygodne w zakresie wskazania, że podczas wydarzeń objętych aktem oskarżenia oskarżona N. W. przebywała poza pomieszczeniem łazienki – co równocześnie potwierdza zapis monitoringu z MOW z dnia 2.12.2018 r. poprzez odrzucenie wiarygodności dowodu w sposób *a priori*, podczas gdy Sąd Apelacyjny w (...) jako sąd odwoławczy, posiadający kognicję do rozpoznania środka odwoławczego od pierwszoinstancyjnego orzeczenia w postaci apelacji od wyroku Sądu

Okręgowego w K. obowiązany był pochylić się nad prawidłowością przeprowadzonego postępowania dowodowego wedle kryterium przewidzianego w art. 7 k.p.k., w szczególności z uwagi na niewątpliwie zaistniały fakt na kanwie sprawy rozpoznawanej w postaci dokonania błędnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w K. w zakresie nieuznania faktu, że Oskarżona N. W. w czasie wydarzeń objętych aktem oskarżenia nie przebywała w łazience.

Na podstawie tych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w oczywistym stopniu.

Za chybiony należy uznać pierwszy zarzut, w którym autor kasacji kwestionuje prawidłowość kontroli instancyjnej od strony formy pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, które – zgodnie z art. 99a § 1 k.p.k. – sporządzono na formularzu, a którego wzór ustalony został w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz. U. z 2019 r. poz. 2349). Należy zauważyć, że wspomniany przepis ma charakter obligatoryjny, a zatem powinien być stosowany niezależnie od wątpliwości co do celowości bezwzględnego związania sądów obowiązkiem sporządzania uzasadnień na formularzach oraz samego układu formularza (zob. *J. Mierzińska-Lorencka [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz do nowelizacji 2019, Warszawa 2020, art. 99(a), teza 6 i 7*). Przede wszystkim jednak należy podkreślić, że nie sposób dyskwalifikować uzasadnienia Sądu odwoławczego w świetle standardów rzetelnej kontroli instancyjnej tylko z tego względu, że zostało ono sporządzone na formularzu. O tym, czy spełnia ono wymagania określone w art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. decyduje bowiem jego treść, a nie strona formalna. Jeśli w przekonaniu obrońcy skazanej Sąd odwoławczy nie wywiązał się z obowiązków, wynikających z powołanych przepisów, to jego zadaniem jest wykazanie tej wadliwości na płaszczyźnie merytorycznej.

Jedynie na marginesie należy wskazać, że skarżący w żadnym razie nie wykazał, aby ewentualne mankamenty uzasadnienia sporządzonego po wydaniu wyroku, miały nie tylko

istotny, ale i jakikolwiek wpływ na treść tegoż wyroku Sądu odwoławczego, od którego dopuszczalne jest wniesienie kasacji.

Lektura pozostałych zarzutów kasacji prowadzi do wniosku, że jej autor z tej powinności nie wywiązał się. Zamiast bowiem wykazywać błędność stanowiska Sądu odwoławczego przedstawił własną ocenę dowodów, kwestionując ustalenia faktyczne, co w realiach procesowych rozpoznawanej sprawy, w której Sąd odwoławczy nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych, nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Obszerna treść uzasadnienia kasacji, w której wskazuje on na poszczególne dowody, w tym zwłaszcza fragmenty zeznań świadków nie pozostawia wątpliwości, że obrońca skazanej podjął próbę zdublowania kontroli instancyjnej, wykraczając poza ramy postępowania kasacyjnego w niniejszej sprawie. Należy też zaznaczyć, że w kasacji nie wskazano, którego z zarzutów apelacyjnych nie rozpoznał albo do którego z nich nienależycie ustosunkował się Sąd odwoławczy, gdy tymczasem w judykaturze podkreśla się, że kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.), i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., IV KK 442/20, LEX nr 3088843*).

Sposób sformułowania zarzutów we wniesionej kasacji nie daje podstaw do szerszego odniesienia się do argumentacji w niej wyrażonej. Z tego względu należy jedynie uznać, że uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego w zakresie szczegółowości i wszechstronności rozważań jest proporcjonalne do jakości apelacji obrońcy N. W., a odwołanie się przez Sąd *ad quem* do stanowiska Sądu pierwszej instancji jest uzasadnione polemicznym a nie problemowym charakterem wywodów apelującego (obfitujących w liczne zapytania) oraz wnikliwością argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., V KK 368/10; LEX nr 795219; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2014 r., V KK 85/14; LEX nr 1533002). Weryfikacja dokonanej przez Sąd *meriti* oceny materiału dowodowego i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych została przeprowadzona przez Sąd drugiej instancji prawidłowo i nie nosi cech rażącego naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., czy też rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. W tym kontekście trzeba zaznaczyć, że Sąd odwoławczy odniósł się do podnoszonego w apelacji zarzutu dotyczącego błędnej oceny zeznań pokrzywdzonej w kontekście treści opinii biegłej psycholog M. D., wskazując że biegła ta nie stwierdziła o R. Ź. skłonności do konfabulacji, zaś sama pokrzywdzona

stanowczo i konsekwentnie zeznała co do tożsamości osoby, która ją przytrzymywała w momencie próby zgwałcenia (s. 5-6 uzasadnienia wyroku Sąd *ad quem*). Sąd ten zwrócił także uwagę na zapis z monitoringu, wyjaśniając, że zarejestrowany przez kamerę moment wejścia skazanej do łazienki po J. D., wynika z faktu, że wcześniej skazana – po popełnieniu z innymi osobami przypisanych jej czynów wyszła z łazienki, by następnie do niej powrócić za wychowawczynią (s. 8 uzasadnienia Sądu odwoławczego).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazaną.